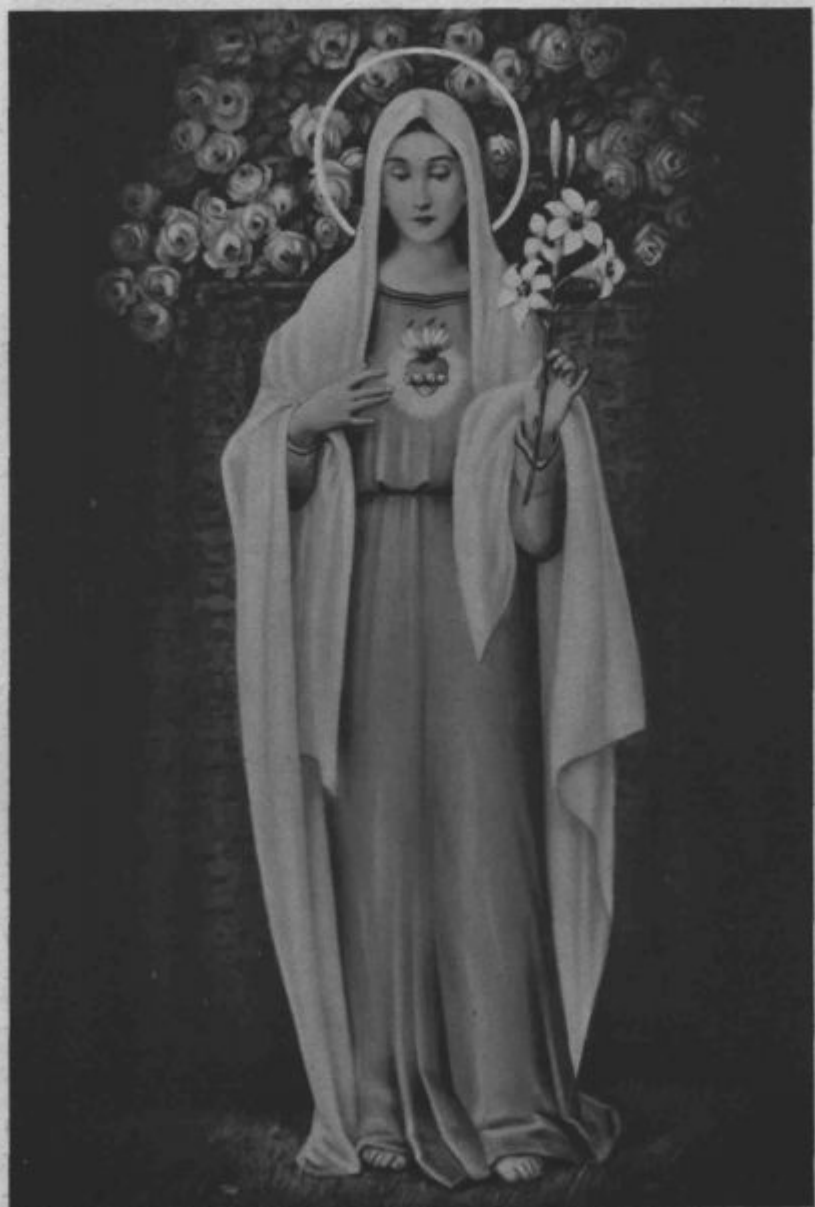

Poštnina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

XXXV. LETNIK

1

8. JANUARA 1939

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezusovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sklpni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezusovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tildi naročnik. *Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.*

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slůžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slůžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Franciška v Črensovcih so darůvali v Din. sledeći: Kramar Števan, Trnje, za travo, l. 1936. kůpleno, 165, Hozjan Matjaš, Črensovci, od cerkvene stolice, 20, N. Beltinci, 68, Rittlop Treza, Črensovci, iz Francije, 5, Žizek Verona, Črensovci, iz Francije, 10, Drvarič Jožef, Bogojina, 10, Tompa Ivan, Črensovci, 5, Moršič Franciška z Francije, 19, vrnjeno pošojilo 1000, Benkovič Ludvik i žena Kristina, Bogojina, iz Francije, 25, Dr. Kočar Jožef, Zagreb, 50, N. Odranci, 10 Din. — Izdali smo: Tesačom za delo pri hůti 550, kovači za klanfe 23, trgovci za deske i cveke pri hůti 990. — Oča sirot, povrni vsem obilno. — O d b o r.

Na siromaško blagajno so darůvali v Din. sledeći: N. Črensovci, 10, Rittlop Treza, Črensovci, iz Francije, 5, za kukoricó dobleno 72, za meso 40, za zemle 4, Kolenko Karol na čast sv. Antoni, 8-50, obresti 120 Din. — Izdali smo v Din.: betežnoj siroti 200, siromaškoj družini na G. Bistrico, 50, Sirotišnici Deteta Marijike v Turnišče 100, peki za zemle siromakom 175 Din. Pripomba: meso za siromake je kůpila cerkev črensovska, najmre za siromake črensovske fare. — Dohodki celoga leta so znesli z lanskim ostankom sklpno: 3648-12 Din. stroški pa 1245-27 Din. Na leto 1939. ostalo: 2397-85 Din. — Marijika, povrni vsaki dar obilno. — O d b o r.

Pisma.

Hvaljen Jezus. Prečastiti gospod urednik! V božem imeni vam pišem par vrstic, v šterih žejem veselo i blagoslovljeno novo leto vam častiti gosp. urednik, vredništvi i upravi. Bog daj, da bi v novom leti bilo vekše število Marijinoga lista i to vse Mariji na čast. Naznanim vam, da od februara naprej pošilajte moj Marijin list v Vel. Polano, k mojoj materi Vožar Tereziji zato, da se vrnem v Jugoslavijo slednjega februara. Prosim molitev za srečno vrnitev. Pozdravljeni v imeni Jezusa i Marije, zbogom vaša vdana domačinka

Vožar Rozalija,
Vel. Polana, Francija.

LETO 35.

8 JANUARA 1939.

ŠTEV. 1

*ZDRAVA MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. 1. 28.)*

*Zdrava Marija! Zdrava iz vüst nadangela Gabriela, ki
ga je poslalo Presveto Trojstvo: Oča, Sin i sv. Düh Bog!
Pozdravljena zato od Oče Boga! Pozdravljena od Sina Boga!
Pozdravljena od sv. Düha Boga! Pozdravljena od treh Božih
oseb! Pozdravljena od ednoga Boga v treh Božih osebah!*

Najsветеjši te je pozdravo, Devica Marija!
Najmodrejši te je pozdravo, Devica Marija!
Najpravičnejši te je pozdravo, Devica Marija!
Vsegamogoči te je pozdravo, Devica Marija!
Večna Lepota te je pozdravila, Devica Marija!
Gospod nebe i zemle te je pozdravo, Devica Marija!
Večno življenje te je pozdravilo, Devica Marija!
Večna lübezen te je pozdravila, Devica Marija!
Neskončno Veličastvo te je pozdravilo, Devica Marija!
Neskončna popolnost vseh jakosti

te je pozdravila, Devica Marija!

O kak velika si ti, ki si vredna takšega pozdrava!

O kak mali, nikaj vreden sem jaz,
i vendar te smem pozdraviti!

Dobra Mati Marija, vsikdar Devica,
bodi i od mene najmenšega toplo pozdravljena.

Srčen.

ZBLOJENA OVCA SE VRAČA K JEZUŠI

Prava vera je milošča, je dar boži. Brezi bože milošče si nemre nieden katoličanec očuvati svoje vere. Nieden pogan i krivoverec nemre brezi nje priti v katoličansko Cerkev. Raziskavanje, vzgledi, včenjé, vse to so samo sredstva, pripomočki, po šterih se boža milošča javla človečemi srci. Vsa ta sredstva so sama na sebi jalova, dokeč se človek ne odzove božoj milošči, štera klonka na njegovo srce. Dostakrat pa zadene žarek bože milošče človeče srce po čudovitoj poti, štere si mi s svojim omejenim razumom nikak nemremo razvozlati.

Tak si mi v istini vere same nemremo zaslužili. A edno pa zmoremo sami: pripraviti veri pot s tem, da odvržemo od sebe vse, ka bi njoj zaviralo pot v naše srce, da na stečaj pa odkrito odpremi dobromi Bogi svojo dūšo i njemi tak preskrbimo prijeten dom v našoj notranjščini. Ves hrapavi rupač, ki se je znabiti nabrao na toj poti, trbe zravnati, da bo pot gladka pa vednaka.

Napotimo se zato tūdi letos gledat živlenske stopaje tistih lūdi — spreobrnjencov — šteri so bili tak srečni, da so po dugih blodnjaj najšli pravo srečo pa mir v katoličanskoj Cerkvi.

J. JOHANNES JÖRGENSEN.

Narodo se je l. 1866. v Svendborgi, v starom, malom i tihom mestu na Danskem. Oča je cele dneve ribaro po morji i tak prepūsto vzgojo svoje dece svojoj ženi. Oba sta bila luterana, ali pobožniva. Mati njegova je v dugih zimskih večeraj rada spevala pobožne pesmi. S tem njemi je vzbūdila lepoto do narave, štere se je celo svoje življenje oklepao z nekšov millinov.

Jörgensen je rad dosta čteo. Njegov stric je bio profesor i meo dosta knjig, štere sta oba po zimskih večeraj čteli, kda je vünej bio mir, vulice pokrite s snegom i samo zdaj pa zdaj je to tišino znalo pretrgati cinkanje zvoncov s sanami . . .

Pa te knjige so bile pune nenavidnosti (sovraštva) do katoličanske Cerkve. Tüdi njemi je pomali zaomamilo to mišljenje mlado srce. Globoko notri v srci pa se njemi je denok skrivalo hrepenenje po trdnj Petrovoj pečini, po srečnom miri.

Ednok je najšeo v knjigi napisano polovico Zdrave Marije. Prepisao si jo je pa jo po večeraj, kda sedo kre okna, tiho šepetao v mesečno noč.

S šestnajstimi leti je stopo na gimnazijo. Vse mesto se njemi je vidilo kak kmična, zamazana vöza. Sam ne znao kak pa kda, samo začüto je za čas, da so njemi slabi navuki pa življenje izprali zadnje ostanke krščanstva iz njegovih mladih let. Zavrgeo je molitev po večeraj, zavrgeo krščanstvo.

Njegov Bog njemi je postala narava z vso svojov lepotov pa grozotov. Samotaro je po logaj, hodo po rosi pa v mesečini, molo je zvezde pa mesec; vera v pravoga Boga se je razblihnola.

Kano je sveti pokazati, da tüdi moderni pogan lahko hodi po čistih potaj i bi s tem tüdi posvedočo s svojim življenjom to mišljenje.

Za kratek čas pa je sprevido, da vsi tisti, ki so ga zape-lali v to, ne živejo tak, kak z rečmi gučijo: vse je bilo samo namišleno. Sprevido je, da pravi slobodomiselni človek more biti brezveren pa razvüzdani zednim. Razvüzdanost je glavni znak slobodomiselne mladine. Sloboda njoj je samo zato, da ležej brozga po blati.

Jörgensenova düša, odtrgana od Boga, se ne mogla dugo stavlati vablivim nasladam sveta. Sam od sebe pa ne meo telko moči, da bi je pregnao i se odvrno od njih. Zagazo je v blato, njegovo srce je zamazala sramota.

V tom časi je pisao povesti pa pesmi. Grešna lübezen pa ženske so njemi bile glavno vodilo. Na očo pa mater je pozabo, čisto lübezen je zavrgeo. Čteo je tiste pisatele, ki iščejo paradizom v pijanosti pa srečo v divjem, razvüzdanom življenji. Lumpanje po večeraj njemi je jemalo moči, brezverske novine so ga napunjavale s sühov praznotov. Lepi, mladi Jörgensen je pomali vëno kak lepe sprotolešnje rože, štere cvetejo zato, da povehnejo.

Sam je etak zapisao potli:

— Či se vgliednem nazaj na te čase, se mi vse vidi kak edna sama, duga zdaj čarna, zdaj mesečna, zdaj zvezdnata zim-ska noč. Tista leta so ne mela dnevov, liki samo noči. Prya zorjanska zvezda katoličanske istine se mi je zasvetila v pre-prostih pa prisrčnih pesmaj i knlgi „Modrost“. (Napisao jo je francoski pesnik Pavel Verlaine, štéri ma dosta lepih misli.) Zapravo sam tüdi jaz svojo mladost . . . Tüdi jaz sam si stavo (s pesnikom vred) strahotno pitanje: — Istinsko, kda pride smrt,

ka nam ostane? — Tudi jaz sam si zaželo drugo, bouše življenje, kak je bilo to, štero sam živo dosegamao, tisto preprosto pa istinsko življenje, kde je edino skrita naša sreča . . .

Polaščala se ga je duševna praznota, duša njemi je postanola vsa trūdna i vola si je zaželela mira.

— Prekuno pa zavrgeo sam svet, šteri se mi je vido kak velko, smrdeče mesto z zamazanimi vulicami, — je zapisao v „knigi s pota“. — Obetali so nam den pa svetlost, a dali so nam samo kmico pa noč.

Zagnūsilo se njemi je to nizkotno življenje, njegove oči so si zaželele svetlosti pa sonca. Vido je, da nega v takšem življenji sreče.

Ednok njemi je prišla v roke po vsem sveti znana kniga Tomaža Kempčana: Nasledüvanje Kristuša. Odpro jo i oči so njemi obvisile na rečaj: *Zapüsti vse, pa najdeš Boga*. Zadregetao je pri tej rečaj. Da bi naj nehao vse: sonce, sprotoletje, mehke vüstnice, vino, slobodo pa srečo? Ne znao, ka bi napravo.

Napoto se je v Italijo, ves nemiren pa razdvojeni, v Frančišekovo mesto Assisi. Tam je daleč od sveta, med preprostimi, dobrimi lüdmu v uhoj sobici samostana, iskao njegov düh Boga. Bile so to noči brezi pokoja, dnevi napunjeni z žmetnimi borbami.

V teh dnevaj se njemi je iztrgao iz prs *krik po Bogi*, krik, kda se človeki zagnüsi lastiven obraz pa lastivna duša. Krik po Bogi, krik po prerojenji, po dobrom, čistom pa svetom življenji, krik po istini, ar tisti, ki lübi istino pa dobro, lübi tudi Boga.

Razum je vse to spoznao pa sprevido, a njegova duša se šče li ne podala božemi plameni — božoj milošči. Njegova pamet je zadosta spoznala vso katoličansko istino, a dobro je znao, da vera zahtevle tudi volo pa djanja, inači je mrtva. Pa vendar! Kak naj poklekne *on* pred dühovnika, kak njemi naj razkrije *celo svoje* življenje z vsemi grehotami? Kak naj bi vü-pao razgrnoti vso svojo gnilo düšo človeki, šteri ga je meo za jako vlüdnoga.

— Pa za večerom je prišlo jütro, — je pisao. — V sončanih trakaj se je potaplalo vse pa topilo kak nočne megle. Pred menov se je odkrivalo istinsko življenje, bogato pa srečno.

Pa staro življenje je zmagalo. Prva lepota zvezdnatoga neba je šče bila daleč, daleč je šče bila od vere, pa čüdežov lepota rožnatih trat pa sončanih pol . . .

Nehao je prijatele pa zapüsto Assisi. I té, tak veren iskalec Boga, i nevtrüdlivi romar, je občüto na sam Božič vso srečo pa odküplenje, ki je Kristuš prineso na svet. Na sveti večer je s pokvarjenov družbov hodo od oštarije do oštarije. V tom časi so se zgenoli božični zvonovje, zaplavali so nad zasneženimi hižami pa zvali lüdi v cerkev k ponočki. Brezverni pa pokvarjeni Jörgeusen se ne mogojo odmeknoti tem božičnim zvokom, tak so se njemi vtisnoli v düšo. Skrivoma je zapüsto to družbo i se napoto za glasi teh zvonov — v cerkev. Gda pa se je v

bogato okinčenoj i lepo razsvetlenoj cerkvi zdignola vesela bo-
žična pesem: „Dika Bogi na višini i mir ljudem na zemli, ki so
dobre vole“, te je ešče bole občüto gnilobo svojega življenja i
v tom hipi je najšeo vso svojo pravo srečo pa mir med prepro-
stimi ljudmi. Te moderni pogan se je popunoma prerodo v ve-
seloga pa nestrašenoga boritela za katoličanske navuke.

Napisao je prelepo knigo „*Sv. Frančišek Assiški*“, štera je
biser katoličanske književnosti. Zdaj živi Jörgensen v Assisiji na
Taljanskom. Dnes je on največši katoličanski pisateo z Danskoga.

Deset let po tom je zapisao:

— Kem bole človek katoličansko živi, tem srečnejši je, v
tem prisrčnejšem pa globšem miri živi pred Bogom s sebov i
z vsem stvorenjom!

Spoznao je, da je vse drugo, ka nema s katoličanskim
življenjom sküpnoga, velka laž življenja.

EVANGELIUMI MESECA JANUARA. NOVO LETO.

I gda je bilo dopunjenih osem dni, da bilo dete obrezano,
so njemi dali ime Jezuš, ka je bio imenüvan po angeli, prle
kak je bio poprijet. (Luk. 2, 21.)

TRIJE KRALI.

Gda je bio Jezuš rojen v Bethlehemi v Judeji, ob časi krala
Heroda, glej, pridejo modri z Vzhoda v Jeružalem i pravijo:
„Gde je židovski krao, ki je rojen? Vidili smo najmre njegovo
zvezdo na Vzhodi i smo se njemi prišli poklonit.“ Gda krao
Herod to sliši, se prestraši i ves Jeružalem ž njim. I zbere vse
velike dühovnike i pismoznance ljudstva i je spítavle, gde bi bio
Kristuš rojen. Odgovorijo njemi: „V Bethlehemi v Judeji; tak
je najmre pisano po proroki: „I ti, Bethlehem zemla Judova, ni-
kak nesí najmenša med knežjimi mesti Judovomi; ar z tebe bo
izišo vojvoda, ki bo vladao moje ljudstvo Izraela.“ Te je Herod
modre skrivoma pozvao i je spítavao od časa, v šterom se je
prikazala zvezda; i poslao je je v Bethlehem pa pravo: „Idte i
natenkoma pozvedite po deteti; i če je najdete, mi naznanite, da
se njemi pridem tüdi jaz poklonit.“

Gda so ti čüli krala, so odišli. I glej, zvezda, štero so bili
vidili na Vzhodi, je šla pred njimi, dokeč ne prišla i obstala nad
krajom, gde je bilo dete. Gda so pa zagledali zvezdo, so se
jako razveselili. Stopili so v hižo i zaglednoli so dete z Marijov,
njegovov materjov i spadnovši pred njega so ga molili; i od-
prli so svoje kinče i njemi darüvali zlat, kadilo i miro.

I gda so bili v sneh opomnjeni, naj se ne vračajo k Herodi,
so se po drugoj poti povrnoli v svojo deželo. (Mat. 2, 1—12).

NEDELA V OSMINI TREH KRALOV: GOD SV. DRUŽINE, JEZUŠA, MARIJE, JOŽEFA.

Gda je Jezuš dopuno dvanajst let i so po navadi svetka šli v Jeruzalem pa se po opravljenih svetkaj vračali, je ostao deček Jezuš v Jeruzalemi i njegovi starišje to neso opazili. Mislječ, da je pri družbi, so šli den hoda i ga iskali med rodod i znanci. I gda ga neso najšli, so se povrnoli v Jeruzalem i ga iskali. Po treh dnevaj so ga najšli v cerkvi, gda je sedo sredi vučitelov, je poslūšao pa spitavao. I vsi, ki so ga slišali, so strmeli nad njegovov razumnostjov i njegovimi odgovori. Gda so ga stariši zagledali, so se začūdili, i njegova mati njemi je pravila: „Dete, zakaj si nama to včinilo? Glej, tvoj oča i jaz sva te z žalostjov iskala.“ I pravo njima je: „Ka sta me iskala? Pa nesta znala, da moram biti v tom, ka je mojega Oče?“ A njeva nesta razmela reči, štere njima je pravo. I vrno se je ž njima pa prišo v Nazaret i njima je bio pokoren. I njegova mati je vse to ohranila v svojem srci.

I Jezuš je napredūvao v modrosti, i starosti, i milosti pri Bogi i pri lūdej. (Mataj 2, 42—52).

DRUGA NEDELA PO TREH KRALIH.

Bila je svatba v Kani galilejskoj i Jezušova mati je bila tam. Povablen je pa bio na svatbo tūdi Jezuš i njegovi vučeniki. I gda je vino zmenkalo, pravi Jezuš i njegova mati: „Vina nemajo“. Jezuš njej pravi: „ka je to meni i tebi, žena? Moja vūra ešče ne prišla“. Njegova mati pravi dvorjenikom: „kajkoli vam pove, včinite“. Stalo pa je tam po šegi židovskoga očiščavanja šest kamenic, štere so držale po dve ali tri mere. Jezuš njim pravi: „Napunite kamenice z vodov“. I napunili so je do vrha. Nato njim pravi: „Zajmite zdaj i nesite starešini“. I nesli so. Gda je pa starešina poskuso vodo, ki je postala vino, i ne znao, odkod je — dvorjeniki pa, ki so bili vodo zajeli so znali — pozove mladoženca i njemi veli: „Vsaki človek da najprle dobro vino, i gda se napijejo, te slabše. Ti si pa dobro vino do zdaj prihrano“. Tak je v Kani galilejskoj včino Jezuš prvo čūdo i nazvesto svojo diko — i njegovi vučeniki so vervali v njega. (Jan. II, 1—11.)

TRETJA NEDELA PO TREH KRALIH.

Gda je prišo Jezuš z gore, so ga sprejavale velike vnožine. I glej, pristopo je gobavec, spadno pred njega i pravo: „Gospod, če ščeš, me moreš očistiti. Jezuš je stegno roko. se ga je dotekno i velo: „Ščem, bodi očiščen“. I taki je bio očiščen od gob. I Jezuš njemi je naročo: „Glej, da nikomi ne poveš, nego idi, pokaži se dūhovniki i prinesi dar, ki ga je zapovedao Mozeš, njim v svedočenje.

Gda je pa prišo v Kafarnaum, je pristopo k njemi stotnik i ga proso: „Gospod, moj sluga leži doma mrtvokotrigen i jako trpi.“ Jezuš njemi je pravo: „Pridem i ga ozdravim.“ Ali stotnik njemi je odgovoro: „Gospod, nesam vreden, da ideš pod

mojo streho, negò pravi samo z rečlov i moj sluga bo ozdravljen. Ar tūdi jaz, ki sem pod oblastjov i mām vojake pod sebov, velim tomi: „Idi, pa ide“; i drugomi: „Pridi, i pride“; i svojemi slugi: „Včini to, i včini“. Gda je pa Jezuš t slišao, se je začūdo i pravo svojim sprevodnikom: „Zaistino, povem vam, toliko vere nesam najšo niti v Izraeli“. Povem vam pa, da jih bo vnogo prišlo od vzhoda i zahoda i bodo sedeli za stolom z Abrahamom i Ižakom i Jakobom v nebeskom kralestvi, sinovje kralestva pa bodo vrženi vū v kmico; tam bo joč i škripanje z zobmi“. I stotniki je pravo Jezuš: „Idi, i kak si vervao, se ti zgōdi!“ I sluga je ozdravo tisto vūro. (Mataj 8, 1—13.)

Zveličiteo sveta, smiluj se nam!

ŠTRTA NEDELA PO TREH KRALIH.

I stopo je Jezuš v ladjo i ž njim so šli njegovi vučeniki. I glej, nastao je na morji veliki vihér, tak, da so ladjo pokrivali valovje — on je pa spao. I pristopili so vučeniki, ga zbūdili i pravili: „Gospod reši nas, vtoplamo se“. I veli njim: „ka ste boječi, maloverni?“ Te vstane i zapove vetrovom i morji — i nastala je velika tišina. Lūdje so se pa začūdili i so govorili: „Što je te, da so njemi pokorni celo vetrovi i morje?“ (Mataj 8, 23—27.)

*Jezuša gledaj, dūšica draga,
V njega zavūpaj, je sama dobrota!*

MISIJON PRI GRADI.

Od 10. do 18. dec. se je z največjim duševnim haskom vršo po gorečnosti g. Kolenc Ivana, oskrbnika fare, pri Gradi sv. misijon. Vodili so ga frančiškanski misijonarje, preč. gg. P. Gabriel Planinšek, P. Silvín Lenartič i P. Vostner. Na spominske podobice je bio natiskan namen misijona i se je glasio:

Reši svojo dūšo.

Moli.

Posvečuj Gospodov den.

Prejemaj sveta Svestva.

Spunjavaj bože i cerkvene zapovedi.

Lūbi Marijo.

Grad. Cerkev, v šteroj se je vršo sv. misijon.

Z primernimi gorečimi predgami so g. misijonarje segnoli v srca vernikov, te odprli i v nje globoko pa trdno zasadili skrb za rešenje dūše po molitvi, po posvetitvi nedel i svetkov, po spunjavanji boži i cerkvenih zapovedi i po lūbezni dō sladke Mamike, Bl. D. Marije. Kak verno je poslušao dober gorički narod sv. navuke, najbolje jasno posvedoči število svetoga prečiščavanja. Za časa sv. misijonase je prečistilo dvanajset jezero dūš.

VUČITELSTVI ZA ZGLED.

Nad vse žalostno je, ka je en veliki deo našega vučitelstva, ki odgaja deco našega dobrega naroda, veri odtūjen, celo sovražen. Tomi deli vučitelstva daje lepi zgled gračko vučitelstvo, ki se je za časa sv. misijona spovedalo i pristopilo k stoli Gospodovomi, ka je dobre stariše i vse vernike nad vse razveselilo. Stariš i vučiteo samo tak lejko odgajata dete za pošteno živle-

nje, če se roko v roki podpirata po ljubitelji dece, Jezuš. To je potrdilo gračko vučitelstvo, kda se je z stariši vküp spovedalo i prečistilo. Vsa čast vsem i tüdi zahvala.

NOČNA PROCESIJA.

Misijon je zaključila nočna procesija, štera se je vršila 18. dec. Zbralo se je nad tri jezero vernikov, ki so pri miglajočem posveti bakeo iz svojega očiščenoga i po Mariji Bogi posvečenoga srca v najlepšem redi po celoj poti pobožno popevali Marijine i Srca Jezušovoga pesmi. Gda to lepo slovesnost opišemo, iz srca želemo, da bi grački farniki ostali stanovitni v sadovaj misijona i po svojem zgledi prenovili tüdi drüge, z šterimi v stik pridejo.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHLERI.)

OBREZAVANJE GOSPODOVO. (1. januar).

Osmi den po rojstvi je bilo obrezavanje.

POMEN OBREZAVANJA

Pomen obrezavanja je bio najprve i v glavnom v tom, da je bilo obrezavanje znamenje zaveze, znamenje vključitve v izraelsko vero i znamenje posebne ločitve od drugih. Nadale je pomenilo obrezavanje sprejem Mojzešovo postave i dužnosti jo spunjavati. Če pa je što, ki je postavo sprejeo, to prekršo, je sledilo tüdi prekletstvo, a s punjavanjom te postave je bio vsakši deležen njenoga blagoslova i obečanja blagoslovenoga potomstva i oblübe prišestnoga Odrešenika. I končno je bilo obrezavanje znamenje grešnoga stanja i je kazalo na potrebnost zatajüvanja i očiščavanja srca.

Pri obrezavanji je dobilo dete tüdi svoje ime. Komaj zdaj je bilo dete sprejeto v občestveno življenje naroda i je zadobilo popuno pravico v državnom i verskom pogledi.

Tak je bilo obrezavanje nekaj spodobnoga kak je naš krst, šteri nam ne samo zbriše poprijeti greh, nego s krstom vstopimo tüdi v občestvo Cerkve, postanemo njeni člani (kotrige) i vmememo na sebe vse dužnosti vere i božih zapovedi. Zato pravi sveti Pavel, da je bilo obrezavanje predpodoba svetoga krsta.

Obrezavanje se je moglo izvršiti osmi den po rojstvi. Zgoditi se je moglo to ali doma ali na kakšem drugom kraji. Što naj to opravi, je ne bilo predpisano. Navadno je izvršo to delo glavar družine i je tüdi on zebrao ime. Za vekšo slovesnost so pozvali rodbino i sosede, od šterih jih je deset bilo za svedoke, eden od njih pa, ki je odgovarjao na molitve, je nekakši boter.

ZAKAJ SO JE ZVELIČAR PODVRGEO MOJZEŠOVIMI PREDPISI?

Sam po sebi i za sebe je Kristuš ne bio podvrženi zapovedi obrezavanja. Kak Bog-človek je ne bio navezani na nieden človeči zakon, ar je bio on sam zakonodavec i gospod nad vsemi temi zakoni. Podvrgeo se je samo zato, ar je sam tak šteo i to iz naslednjih zrokov:

1. Naš Zveličar je s tem šteo znova doprinesti dokaz, da je v njem istinska človeča narava i to v tom pomeni, da je v vsem šteo postanoti nam ednaki. Privzeo si je človečo naravo, zvolio si je domovino, narodnost i tudi določeno vero i ime, on Začetnik i Stvoriteo vseh ljudi i narodov, on brez imena i Neizgovorlivi. Ravno tak se je šteo v najpopunejšem pomeni pokazati kak potomec Abrahama, ki je obrezo sprijao kak znamenje zaveze i vere, da bi ga mogli Judje sprejeti kak istinskoga sina Abrahamovoga i obečanoga Odrešenika.

2. Da bi potrdio stari zakon, se je podvrgeo obrezi, ar je tudi tisto bio boži zakon i prava pot, ki je vodila do Kristuša. Sprejeo je obrezo, da je spuno zakon v pravom i v najvišem pomeni te reči, to je, da obrne na njega svojo pažnjo, da se spunijo predpodobe i obečanja i da bi bio podvržen za prekrišitev tudi kaznim, štere so meli zvršiti ljudje, njegovi bratje. Zato je dnes ob prvim tekla njegova krv i se darüvao za nas kak žrtev i te prve kaplice njegove krvi so bile poroštvo za to, da bo sledkar dao vso svojo krv i življenje na oltar križa za naše odrešenje. Te velki pomen ma za Zveličara obrezavanje. Ta krv je kak grozeča zarja na nebi njegovoga detinstva, ki že v začetki kaže na viher i nevihto.

3. Z obrezavanjom nas je naš Zveličar šteo opomniti, naj se poslužujemo vseh sredstev, štere nam Bog zapove i nam je da, da se grehov očistimo i se jih izogiblemo, da smo pokorni i da delamo pokoro i da se zatajujemo, ar zatajüvanje je prava obreza srca, i da vsako jezo i čemernost krotimo i premagujemo.

4. Zveličar si je z obrezavanjom šteo svoje ime: Je z u š, i veličino toga imena zaslužiti.

Veličina imena je v tom:

V izvöri. Začetnik toga imena je Bog sam. Razodeo ga je Mariji i sv. Jožefi, ki njemu ga je kak krüšni oča po postavi potom dao.

Veličina toga imena se vidi iz pomena. Pomeni: Bog je odrešenje, Odrešenik ali Zveličar. Pa nam tudi popunoma jasno označi naravo i bistvo njegovo pa nalogo, štero je meo zvršiti na zemli Bog-človek. Kak Odrešenika so ga oznanjali proroki. Tak je „Je z u š“ osebno i popuno pravo ime Boga-človeka.

Slednjič postoji veličina imena „Je z u š“ v njegovom delovanji i odrešilnom podeljavanji blagoslova. Za nas je to ime nekakše blagoslovilo, svestvenost. Vse, ka nam je Zveličar po-

stano, vse to je za nas tudi njegovo ime, naimre poroštvo za odpuščenje naših grehov, za poslušnenje naših prošnji i molitev, poroštvo tolažbe i moči v skušnjavah, v življenji i smrti, ves blagoslov za nas.

Za Zveličara pa je to ime sredstvo slave i veličine, ar po njem je deležen vse časti.

S tem imenom ga zovemo, v tom imeni njemi zavupamo, ga častimo, ga molimo, njemi skazemo lubezen i slavo. To ime je spodobno veličastnomi zasluzenji teškoga odrešilnoga dela, tak, da v tom imeni poklekne vsako koleno teh, ki so v nebesaj, na zemli i pod zemlov. To ime je veličastno i slavno. Bog-človek je meo več imen, ali niedno njemi je ne bilo tak lübo i drago kak to, ar ga je to vsigdar spominalo na nas. Zato pa tudi povsedi odmeva, imenüvano je bilo pri jaslicah i stoji napisano na križi.

ZA NAS PA SLEDI IZ TOGA:

da svojega božega Zveličara lübiamo, ar nam je v vsem šteo biti ednaki i spodoben, da je sam šteo pripadati ednoj veri i je v istini vzeo na sebe podobo hlápca, da postane spravna daritev za naše grehe, i si privzeo ime, po šterom nam je šteo biti vse.

Biti moremo pripravljeni, da se velikodušno podvržemo vsemi, ka nam naša vera i naše pozvanje nalagata dužnosti i žrtev. On je z obrezavanjom i z imenom, ki si ga je privzeo, vzeo na sebe sčišča drüge dužnosti i to samo iz lübezni do nas. Mogeo je za spravo i odpuščenje naših grehov vmreti. I je vse to spuno. Nigdar je ne vido ali čüo toga svojega imena, da ne bi pri tom čüto dužnosti, za nas vse napraviti i pretrpeti. Ali je ne naša dužnost iz lübezni do njega ravno tak delati?

Zadnje, 'ka sledi za nas iz toga je, da to sveto ime: „Jezuš“ častimo, je zovemo na pomoč i je poveličujemo.

Častiti moremo to ime s pobožnim izgovarjanjom v poštvanji i v prsrčnoj lübezni, kak jo je čüto angel, gda je prvič to ime spregovoro; kak Marija i sveti Jožef, ki sta ga vnogokrat v svojem življenji izgovarjala; kak vsi dobri i verni kristjani, kak vsi apoštoli i mantrniki, ki so gä povsedi priznavali i s tem imenom na vüstnicah dali za njega svoje življenje.

Rabiti moremo to ime, da v njem začnemo vsako svoje delo, vse v njem delamo i je zazavamo v vsakšoj nevarnosti i skušnjavi.

Poveličujemo to ime, da je kak krščeniki poštlivo nosimo i priznavamo, da se trüdimo, spoznanje toga imena razširiti i vse spraviti njemi v službo.

Vsakše takše delo i vsakše češčenje toga imena na zemli povekšava njegovo slavo v nebesaj.

NOVA MEŠA V BELTINCIH.

Na sam Božič je bila. Služo jo je preč. g. Glavač Franc. beltinski rojak, ljubljanske škofije duhovnik, prefekt v zavodi sv. Stanislava v Šentvidi pri Ljubljani. Ar ljubljanska škofija ne mela dovoljenja, ka bi smela štrtoletnike posvečivati, se je poslūžila stare njej dane pravice, da sme posvečivati njeni škof za Božič i ie prezvišeni g. knezoškof ljubljanski, dr. Gregor Rožman za te Božič posveto 12 svojih bogoslovcov za duhovnike, med njimi tudi našega rojaka g. Glavača.

Gospod novomešnik, kak je skromen, tak je šteo meti skromno primicijo pri jaslicaj Jezušekovih na sam Božič. Brez vse parade se je rodio boži Sin, tak je šteo tudi on brez vse zvinešnje parade prikazati Vsemogočnomi svoj prvi dar. Od domače hiše se je vlekla duga procesija brez vse godbe v tihoj molitvi v cerkev, kam je novomešnika sprevodila duhovščina iz župnišča. Novomešnika je vodo pri prvoy svetoj meši g. Vadovič Rudolf, beltinski plebanoš, svetnik, predgao njemi je g. Tomažič Ivan, prefekt zavoda v Št. Vidi, dijakon je bio g. Škafar Ivan, kaplan pri sv. Jürji ob Tabori, naš domačin iz Bratonec, subdijakon je bio kolega novomešnika, tudi novomešnik, g. Vukšinič Anton, iz Metlike, ceremonar je bio g. Kremžar Marijan iz Ljubljane. bogoslovec petoga letnika, sin urednika Slovenca, Kremžar Franca, bivšega poslanca; navzoči so bili ešče pri novoj svetoj meši domačiva g. kaplana, Štukovnik i Cigler, g. Rous črensovski kaplan, urednik Novin i Kolenko Ivan, bogoslovec iz Črensovec.

Beltinska prostorna cerkev ne mogla sprejeti vsega vernoga ljudstva, ki se je zbralo na te veliki den. Novomešnik je pred Najsvetejšim opravo prvo sveto mešo, pod šterov je beltinska cerkev poslūšala spevanje kak iz dalnih nebes. Kak da bi se en kotiček nebes priselo na zemlo i mesto najšeo te den v beltinskoj cerkvi, tak lepo se je glasila cele cerkve krasna pesem. Med ženske glasove so krepko vdarjali moški glasovi, spevalo je vse, moški i ženske, dečki i dekle pa še dečica je pokazala, da je mela dobrega voditelá pri spevanji. Vsa čast g. Šprager Ferdinandu, šolskomi upraviteli, kantori, ki z tak priličnov rokov vodi spevanje v beltinskoj cerkvi i je to tak visiko podigno, da njemi tak nalahci ne najti para.

Po evangeliji se je glasila predga. Mladi kranjski duhovnik je v našoj domačoj reči prešteo evangelium. Kda smo z predgarovih vūst čūli evangelium v domačoj reči: „Vu začetki je bila Reč i Reč je bila pri Bogi...“ ne smo mogli misliti, da ga je rodila bela Ljubljana. Predgao je v književnoj slovenščini tak razumlivo, da ga je mogo vsaki razmeti. Glavne misli niegove predge so bile sledeče: Dvoje rojstvo obhajamo dnes: Gospoda Jezušá v Bethlehemi i rojstvo duhovniškoga posvečenja. Jezuš i njegov novoposvečeni duhovnik slavita svoj rojstni den, prvi

spomin svojega rojstva v štálici, drugi rojstvo svojega posvečenja, rojstva za duhovniški stan. Jezuš kaže duhovniki v svojem življenji pot, po šteroj more hoditi. Ta pot je trojna: 1. pot molitve, 2. pot dela, 3. pot trpljenja. Jezuš je molo, kak svedoči evangelium ne samo pred važnimi dogodki svojega življenja, nego cele noči je premolo den za dnevom. Dosta more moliti tudi duhovnik. Jezuš je v svojem celom življenji delao za božo čast pa zveličanje duš. Tak mora tudi duhovnik v celom življenji iskati samo božo čast i zveličanje duš. Kajkoli se njemi naloži od više oblasti za dužnost, jo more vršiti samo v te namen: da odiči

Pri svetoj meši na veličastnom tabori v Črensovcih l. 1938. sept. 11. Na sliki je skupina z beltinske fare, ki predstavlja sv. Cirila i Metoda, ki sta prehodila naše kraje i zbirala našo mladino i jo vodila v Rim, gde se je navčila i posvetila za duhovniški stan. Zato je tu zbrana tudi mladina okoli Cirila i Metoda. Dva maliva dečkeca v našoj narodnoj noši sta sina od dva brata novomešnika, g. Glavač Franca.

Boga i reši duše. Trpeti mora duhovnik, kak je trpo Jezuš od svojega rojstva notri do smrti v celom svojem življenji. Od truda osiveli i otrüjeni duhovniki bi mogli svedočiti, ka je njihovo celo življenje ne bilo drugo, kak sam eden veliki križ. Pa delali so, čeravno so bili ošpotani, čeravno so želi nezahvalnost mesto hvale, čeravno so je ogrizavali za najbolše njihove namene. Pa čeravno sam še mladi duhovnik, vendar morem svedočiti, da je naše življenje križ. Laní se je posveto moj prijateo, hrvatski duhovnik, i naskori po posvečivanji je vmro. Vmirajoč je obimno svojo dobro mater i njej je pošepetno: Mati, borba je življenje. A to borbo, to trpljenje daruje duhovnik za rešenje duš po zgledi božega služabnika Antona Martina Slomšeka, ki pridoč v Vuzenico na misijov, je od župnika sprejeo križ v roke, ga milo pogledno i srčno zamolo: Križani Jezuš, daj mi teliko duš, kelko stopajov sem napravo do te fare i te cerkve. Tak prosí

tudi ti, dragi novomešnik, svojega Jezusa, naj ti poplača tvoje stopnje v spovednico, v šolo, na predganico, k mladini v društvo, k betežnikom s tem, da ti da duše. Kak se je prikazala zvezda nad bethlehemskov štalicov, tak se prikaže zvezda nad rojstnov hišov novomešnika, pravi kardinal monakovski, Faulhaber. Zvezda v Bethlehemi je vodila duše k Jezuseki, zvezda nad rojstnov hišov novomešnika pa odgaja namestnike Jezusi. Ta zvezda je bila tvoja mati, dragi novomešnik. Pomeni ta zvezda dobro vzgojo. Molite za duhovnike, ki živijo za vas, poštljite je i to vse, stare, osivele od dela ravnotak kak mlade i molite za vse, posebno, če bi šteri zablodili z dobre poti, kajti Gospodovo posvečenje je na njih i njihove roke majo oblast krüh i vino spreminjati v Gospodovo Telo i Krv, ki sta naše rešenje. Kak se lomi hoštija, a je vendar edenisti Kristuš, tak se tudi pri duhovniki, ki je človek, zna pokazati slabost, se zna kaj zlo-miti. Ne sodite, nego molite. Dobro odgajajte svojo dečico, da po toj odgoji Jezusek znova dobi svoje namestnike, kak je dnes dobo v toj fari.

Pri svetoy meši je novomešnik prečisto svojo dobro mater, — oče nema več, — i rod. Na konci meše je blagoslovo duhovščino, mater i rod pa vse vernike. Po hvalodavanji se je podao na žup-nišče, kde je njemi i duhovščini dao g. Vadovič svetnik prirediti obed. Med obedom je prvi pozdravo novomešnika g. svetnik Vadovič. Pozdravo ga kak svojega farnika i njemi je želo, naj hodi pot Kristušovo, da bo mogo na konci svojega življenja z tak mirnim srcom spevati Te Deum, kak je zdaj spevao pri začetki svoje prve svete meše Veni sancte Spiritus — Pridi sveti Düh. Zatem ga je pozdravo urednik Novin i se njemi je toplo zahvalo za lübezen, z šterov je bogato sodelüvao pri naših listaj, Novinaj, Marijinom Listi i kalendari Srca Jezušovoga, njemi je želo uspeh na njegovo delo v ljubljanskoj škofiji, ki je dobila v njem pobožnoga i v znanosti podkovanoga duhovnika i ga je oproso, naj nosi v svojem srci šče naprej Slovensko Kra-jino i njene liste pa te podpira, kak je dozda. Zatem ga je po-zdravo g. predgar, Tomažič Ivan i je povdaro njegove velike zaslü-ge pri vodstvi društva: „Mladci“, z šterim vodstvom je vcepo v dijaška srca Kristušov navuk i Kristušovo življenje i ljubljanske gimnazije dijaštvo se ravna po navukaj boži po zaslügi g. Glava-ča. Zato ga je doletela tudi ta velika čast, da je ešče prie, kak je bio posvečen za duhovnika, že dobio slüžbo v dijaškom za-vodi, v šterom se šola blüzi 400 dijakov, da to šolsko mladino vodi kak njihov prefekt. Za vse tri govore se je g. novomešnik toplo zahvalo i je povdarjao, da se je bojax vsikdar g. svetnika Vadoviča, a zato je li šo vsikdar k njim k spovedi, se je bo-jao farofa, a zato je li šo vsikdar k gospodi svetniki, ki so ga ovak tudi podpirali. Zato se njim zahvali, da so ga dobro vodili i celoy beltinskoj fari, da je prišo do svojega cila. Ravno tak se je zahvalo g. uredniki Novin, ki so meli vsikdar prijatelso srce za njega i g. Tomažiči, kolegi.

VPELAVANJE PRVOGA ŽUPNIKA V POLANI.

Na samo Novo leto je obhajala nova fara v V. Polani redko slovesnost: vpelao je g. dekan Jerič prvoega plebanoša, g. Halas Daniela, bivšega lendavskoga kaplana.

Iz župnišča je sprevedila novoga gospoda plebanoša pod vodstvom g. dekana duhovščina med špaliirom šolske dece i Marijine deške i dekliške družbe v cerkev.

Pri cerkvenih vrataj je novi plebanoš v roke dobo od g. dekana cerkvene ključe, i poškroplen on i verniki z blagoslovenov vodov, je stopo v svojo cerkev, posvečeno Srci Jezušovomi, de prevzeme v njej po Božoj volji vodstvo duš.

Po prečtenji imenovanja za plebanoša i po položenoj prisegi je g. dekan prek dao novomi g. plebanoši ključ od tabernakla, od

Cerkev Srca Jezušovoga v V. Polani.

Jezušove hišice, da ga čuva za svoje ovčice, ga oblekeo v cerkveno robačo, njemi naložo na rame štolo i na glavo cerkveno kapo v znamenje, da vrši vso duhovniško službo v doblenoj novoj fari. Zatem je stopo g. dekan na predganico i v krasnih rečaj razložo dužnosti duhovnika kak plebanoša. Te so: telovno rojenim dati duševno življenje po sv. krsti, to dečico včiti, jo odgojiti za poštene dečke i dekle, od teh odstraniti vse spake, ki bi znale mladino pokvariti. Vsem more vse biti, posebno pa mora skrbeti duhovni krüh svojov duševnoj družini, fari, to je Jezušovo sv. telo, štero mora betežnikom donašati, da njihove temne oči se počinejo na Gospodovom svetom teli. Najtežja je pa ta duhovnikova dužnost, da blodne duše pripela nazaj na pravo

pot. Ležej je, kak pravi sv. Janoš Zlatovüstni, iz kamna podobno izklesati, kak blodno düšo povrnöti.

Ta fara obhaja nesamo god obrezavanja Gospodovoga, nego še dva spomina: nastanovitev fare i vpelavanje prvoga plebanoša. Kak pesem brez viže i roža brez cveta nema pomena, tak ne fara brez plebanoša. Ta fara je zdaj zaspevala i razcvela, dobila je svojega prvoga plebanoša. Ka bo novi g. plebanoš mogo svoje teške düžnosti zvršiti, je düžnost vernikov moliti za njega. Molite dosta za njega. Molite dosta za svojega dühovnoga pastira, mi tüdi zdaj sv. mešo poslušamo za novoga g. plebanoša. Njega pa prosim, naj se spomni svojih vernikov i vseh nas pri sv. meši, da nas veže vse vküp Jezušovo Srce v svojoj lübezni.

Halas Daniel, prvi plebanoš v V. Polani, ki je kak lendavski kaplan bio namestnik urednika Novin.

Na konci predge je g. dekan molo za † g. Sakoviča i za g. Ranteša, prvi je nastavo to faro, zidao cerkev i farof, drügi je njegovo delo dovršo.

Pesem v cerkvi je bila lepa, posebno cele cerkve starinska pesem. Novoga g. plebanoša so počastili s svojim obiskom poleg g. dekana, sledeći gospodje: Bakan lendavski, Zadravec črensovski plebanoš, Berden hotiški i Koren kobiljanski dühovnik, botrina g. župnika, Luthar šolski upraviteo z Črensovec z svojev gospov, Jaklin, predsednik občine, šolski upraviteo Čehovin, kantor Balažic, urednik Novin i bogoslovca Kolenko i Balažic.

Med obedom je g. Jerič želo novomi plebanoši uspehe pri njegovom dühovnom pastirstvi, novi plebanoš se je pa toplo zahvalo njemi i vsem za izkazano lübezen pa oproso vse gospode dühovnike, naj se z odprtim srcom večkrat zbirajo v njegovoj hiši, on je rad sprejme.